

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D. v právní věci **žalobce: L. N.**, bytem „X“, zastoupeného Mgr. Zbyňkem Pánkem, advokátem, se sídlem Prokopa Holého 130/15, Děčín, proti **žalované: České správě sociálního zabezpečení**, se sídlem v Praze 5, ul. Křížová č.p. 25, PSČ 225 08, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 18.4.2011, č.j. „X“, o invalidní důchod,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 18.4.2011, č.j. „X“, a ze dne 2.2.2011, č.j. „X“, o invalidním důchodu, **se pro vady řízení zrušují** a věc se **vrací** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je **povinna** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 3471,- Kč, a to do 30 dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou, která byla podána v zákonem stanovené lhůtě, domáhal přezkoumání zákonnosti napadeného rozhodnutí žalované České správy sociálního zabezpečení ze dne 18.4.2011, č.j. „X“, kterým byly zamítnuty námitky proti rozhodnutí žalované ze dne 2.2.2011, č.j. „X“. Uvedeným rozhodnutím ze dne 2.2.2011 přiznala žalovaná invalidní důchod pro invaliditu I. stupně podle ustanovení § 38 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“) od 10.12.2010, neboť podle posudku Okresní správy sociálního zabezpečení Děčín ze dne 16.12.2010 poklesla pracovní schopnost žalobce o 35%.

V žalobě shrnul dosavadní průběh řízení a konstatoval, že základ nesprávného rozhodnutí spatřuje především v posouzení zdravotního stavu MUDr. E. V., která vypracovala posudek ze dne 7.4.2011. Výsledky zdravotního vyšetření byly účelově vyhodnoceny, a to tak, aby mohla být míra poklesu pracovní schopnosti subsumována pod kritéria odpovídající

I. stupni invalidity. V uvedeném posudku je zcela bagatelizována skutečnost, že se jeho stav během zimního období výrazně zhoršil, když byla tato okolnost zhodnocena jako zcela normální, resp. charakteristický projev onemocnění. Během uvedené doby trvající několik měsíců byl ve stavu, kdy byla jakákoliv činnost velice vyčerpávající a tento stav je v podstatě setrvalý. Nedokáže si představit, že by mohl za tohoto stavu pravidelně docházet do zaměstnání, zvláště když je rapidní zhoršení jeho zdravotního stavu charakteristickým rysem jeho onemocnění a lze jej proto považovat za trvalý, resp. dlouhodobý projev jeho onemocnění. Dále má za to, že byla zcela nedůvodně opominuta aplikace § 3 odst. 2 vyhlášky č. 359/2009 Sb. Je vyučen elektrikářem, přičemž v tomto oboru je celý život činný a nemá žádné jiné kvalifikační předpoklady, na základě nichž by mohl vykonávat činnost jinou. Míra rizika smrtelného následku zasažení elektrickým proudem je u něj mnohokrát vyšší, než u člověka zdravého, tudíž by byl v permanentním ohrožení života. Postup správního orgánu je v rozporu se základními zásadami činnosti správních orgánů zakotvenými v § 2 odst. 4 a § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Závěrem navrhl vyhotovení nezávislého posudku z oboru lékařství, provedení důkazu v podobě lékařských zpráv a výsledch lékařů, kteří lékařské zprávy vypracovali.

Žalovaná v písemném vyjádření k žalobě v krátkosti uvedla, že věc se týká zdravotního stavu, a proto nechť je zdravotní stav žalobce posouzen Posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí, od jejíhož posouzení by se mělo odvíjet rozhodnutí ve věci.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumával podle části třetí dílu prvního hlavy druhé zák. č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost napadeného rozhodnutí, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Právní zástupce žalobce při jednání poukázal na posudek posudkové komise MPSV a dovozoval z něj důvodnost žaloby.

Pověřená pracovnice žalované ponechala při jednání rozhodnutí na úvaze soudu.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu a provedeném ústním jednání, při kterém se provádělo dokazování i zdravotním posudkem Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem (dále jen „posudková komise“) ze dne 22.11.2011, který nechal vypracovat soud pro účely předmětného řízení, dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná.

Z obsahu předloženého správního spisu soud zjistil, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě posudku lékařky MUDr. E. V. pověřené vypracováním posudku pro Českou správu sociálního zabezpečení, Lékařská posudková služba, pracoviště pro námitkové řízení, která při posouzení zdravotního stavu pracovní schopnosti dne 7.4.2011 posoudila zdravotní stav žalobce a dospěla k závěru, že předchozí závěr posudkového lékaře Okresní správy sociálního zabezpečení Děčín ze dne 16.12.2010 je správný. Oba lékaři tak dospěli k závěru, že rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce

s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti je zdravotní postižení uvedené v kapitole IX. oddíl A, položce 1, písm. b) přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., kterou se stanoví procentní míry poklesu pracovní schopnosti a náležitosti posudku o invaliditě a upravuje posuzování pracovní schopnosti pro účely invalidity (dále jen „vyhláška o posuzování invalidity“), pro které se stanovuje míra poklesu pracovní schopnosti o 35%.

Podle ustanovení § 39 odst. 1 až 5 zákona o důchodovém pojištění je pojištěnec invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nastal pokles jeho pracovní schopnosti nejméně o 35 %. Jestliže pracovní schopnost pojištěnce poklesla

- a) nejméně o 35 %, avšak nejvíce o 49 %, jedná se o invaliditu prvního stupně,
- b) nejméně o 50 %, avšak nejvíce o 69 %, jedná se o invaliditu druhého stupně,
- c) nejméně o 70 %, jedná se o invaliditu třetího stupně.

Pracovní schopností se rozumí schopnost pojištěnce vykonávat výdělečnou činnost odpovídající jeho tělesným, smyslovým a duševním schopnostem, s přihlédnutím k dosaženému vzdělání, zkušenostem a znalostem a předchozím výdělečným činnostem. Poklesem pracovní schopnosti se rozumí pokles schopnosti vykonávat výdělečnou činnost v důsledku omezení tělesných, smyslových a duševních schopností ve srovnání se stavem, který byl u pojištěnce před vznikem dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu.

Při určování poklesu pracovní schopnosti se vychází ze zdravotního stavu pojištěnce doloženého výsledky funkčních vyšetření; přitom se bere v úvahu,

- a) zda jde o zdravotní postižení trvale ovlivňující pracovní schopnost,
- b) zda se jedná o stabilizovaný zdravotní stav,
- c) zda a jak je pojištěnec na své zdravotní postižení adaptován,
- d) schopnost rekvalifikace pojištěnce na jiný druh výdělečné činnosti, než dosud vykonával,
- e) schopnost využití zachované pracovní schopnosti v případě poklesu pracovní schopnosti nejméně o 35 % a nejvíce o 69 %,
- f) v případě poklesu pracovní schopnosti nejméně o 70 % též to, zda je pojištěnec schopen výdělečné činnosti za zcela mimořádných podmínek.

Za zdravotní postižení se pro účely posouzení poklesu pracovní schopnosti považuje soubor všech funkčních poruch, které s ním souvisejí.

Způsob posouzení a procentní míry poklesu pracovní schopnosti, co se rozumí zcela mimořádnými podmínkami, způsob zhodnocení a využití zachované pracovní schopnosti podle § 39 odst. 4 písm. e) zákona o důchodovém pojištění, pak stanovuje prováděcí předpis, konkrétně vyhláška č. 359/2009 Sb., o posuzování invalidity.

Jedním z předpokladů pro vznik nároku na invalidní důchod je existence invalidity pojištěnce, která dosahuje alespoň zákonem stanovené hranice 35% (srov. § 38 a § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění). Bylo proto třeba zjistit, zda žalobce splňovala ke dni 18.4.2011, tedy ke dni vydání napadeného rozhodnutí, podmínky invalidity, případně jakého stupně.

Soud se nespokojil se závěry posudku ze dne 7.4.2011, a protože nemá odborné lékařské znalosti, na nichž posouzení invalidity především závisí, vyžádal si v rámci předmětného soudního řízení v intencích ust. § 52 odst. 1 v návaznosti na ust. § 77 s.ř.s. odborný posudek od posudkové komise, která je v těchto věcech dle § 4 odst. 2 zák. č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, povolána k posouzení zdravotního stavu žalobce. Tato komise nově posoudila celkový stav žalobce, dále také posoudila pokles její pracovní schopnosti a zaujala posudkový závěr o invaliditě žalobce.

Z obsahu posudkové dokumentace vypracované dotyčnou komisí soud zjistil, že komise jednala v řádném složení, posudek byl vypracován po studiu a zhodnocení zdravotního stavu žalobce na základě předložené lékařské dokumentace a odborných lékařských nálezů dne 22.11.2011. Žalobce jednání komise nebyl přítomen. Dále je z posudkové dokumentace patrné, jaké lékařské nálezy měla komise k dispozici. Na základě posouzení všech zdravotních nálezů relevantních pro souzenou věc a spisové dokumentace Okresní správy sociálního zabezpečení Děčín pak komise dospěla k jinému závěru, než žalovaná ve svém žalobou napadeném rozhodnutí.

Komise konstatovala, že u žalobce se jedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, jehož rozhodující příčinou s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti je zdravotní postižení uvedené v kapitole II, oddíl A položka 1, písmeno c) přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., a to pro srdeční onemocnění. Procentní míra poklesu pracovní schopnosti dle tohoto zařazení je 50% (rozmezí určené pro toto postižení je 50% až 60%).

Závěrem komise uvedla, že žalobce je nadále schopen vykonávat výdělečnou činnost s podstatně nižšími nároky na tělesné schopnosti nebo v podstatně menším rozsahu a intenzitě. Žalobce je schopen případné rekvalifikace na jiný, ze zdravotního důvodu vyhovující, druhu výdělečné činnosti.

Po zhodnocení výše předestřených důkazů, které byly provedeny při soudním jednání, soud konstatuje, že posudková komise jednala v řádném složení, že její posudek, jenž soud hodnotí jako stěžejní důkaz v tomto přezkumném soudním řízení, byl vypracován po náležitém zhodnocení zdravotního stavu žalobce na základě předložené lékařské dokumentace a odborných lékařských nálezů. Žalobce nebyl přítomen při jednání komise, avšak ta dospěla k závěru, že shromážděná dokumentace je pro vypracování posudku dostatečná.

Lékaři posudkové komise přitom na rozdíl od posudkové lékařky žalované ohledně míry poklesu pracovní schopnosti u žalobce dospěli k závěru, že dosahuje 50%, takže z této skutečnosti je patrné, že žalobce splnil podmínku invalidity II. stupně dle zákona o důchodovém pojištění, a to minimálně 50% míru poklesu pracovní schopnosti.

Dále soud uvádí, že se ztotožnil s posudkovým závěrem komise a za daného stavu věci soud neshledal potřebu, aby byl doplňován výše citovaný posudek posudkové komise či aby byl případně ve věci vypracováván další posudek jinou posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí nebo dokonce aby bylo přikročeno ke znaleckému zkoumání zdravotního stavu žalobce. Požadavek v tomto směru ostatně v předmětném soudním řízení nevznesly ani žalovaná ani samotný žalobce poté, co byli seznámeni s posudkovým závěrem. Závěr soudu o tom, že v daném případě již nebylo zapotřebí provádět nějaké další dokazování, koresponduje ustálené judikatuře správních soudů včetně Nejvyššího správního soudu (viz. např. jeho rozsudky ze dne 25. 6. 2003 č.j. 2 Ads 9/2003-50, který byl publikován ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 150/2004 a také na www.nssoud.cz, nebo ze dne 28. 8. 2003

č.j. 5 Ads 22/2003-48 či ze dne 12. 3. 2009 č.j. 3 Ads 143/2008-92, které jsou rovněž dostupné na www.nssoud.cz).

S ohledem na vše, co bylo uvedeno shora, dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná, neboť žalovaná při svém rozhodování vycházela z neúplně zjištěného skutkového stavu.

Soud proto napadené rozhodnutí pro vady řízení ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s. podle ust. § 78 odst. 1, odst. 4 s.ř.s. zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. S ohledem na to, že stejnou vadou jako napadené rozhodnutí, je zatíženo i rozhodnutí první instance, a to rozhodnutí žalované 2.2.2011, č.j. 591 007 0023, přistoupil soud i k jeho zrušení podle § 78 odst. 3 s.ř.s., z důvodu uvedeného v ust. § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s. Podle ust. § 78 odst. 5 s.ř.s. přitom platí, že pokud soud zruší rozhodnutí správního orgánu, je správní orgán v dalším řízení vázán právním názorem soudu. Bude proto na žalované, aby znovu o nároku žalobce rozhodla, přičemž bude vycházet z toho, že žalobce k datu vydání napadeného rozhodnutí byla invalidní v rozsahu I. stupně invalidity.

Právní zástupce žalobce uplatnil právo na náhradu nákladů řízení v celkové výši 9231,- Kč. Žalobce měl v projednávané věci plný úspěch, a proto soud podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. uložil žalované povinnost zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci rozsudku náhradu nákladů řízení o žalobě v celkové výši 3471,- Kč, která se skládá z částky 1500,- Kč za tři úkony právní služby poskytnuté právním zástupcem Mgr. Zbyňkem Pánkem po 500,- Kč, a to za převzetí a přípravu zastoupení, sepsí žaloby a účast u jednání podle § 7, § 9 odst. 2 a § 11 odst. 1 písm. a), d), g) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „advokátní tarif“). Právní zástupce žalobce nezohlednil ve svém vyúčtování nákladů řízení, že se jedná o věc důchodového pojištění, u které se za tarifní hodnotu považuje částka 1000,- Kč a nikoliv 25 000,- Kč, a proto soud nemohl návrhu právního zástupce žalobce zcela vyhovět. Dále se celková částka náhrady nákladů řízení sestává z částky 900,- Kč za s tím související 3 režijní paušály po 300,- Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, z cestovného právního zástupce žalobce z Děčína a zpět v délce 50 km automobilem Fordem Mondeo ve výši 292,50 Kč dle vyhlášky č. 429/2011 Sb. a s tím související náhrady za promeškaný čas ve výši 2x půl hodiny ve výši 200,- Kč podle § 14 odst. 4 advokátního tarifu a z částky 578,50 Kč odpovídající DPH.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 25. června 2012

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová